

* У ФЛАГМАНІ ВИЩОЇ ПЕДАГОГІЧНОЇ ШКОЛИ * У ФЛАГМАНІ ВИЩОЇ ПЕДАГОГІЧНОЇ ШКОЛИ *

Проста розмова про вічне

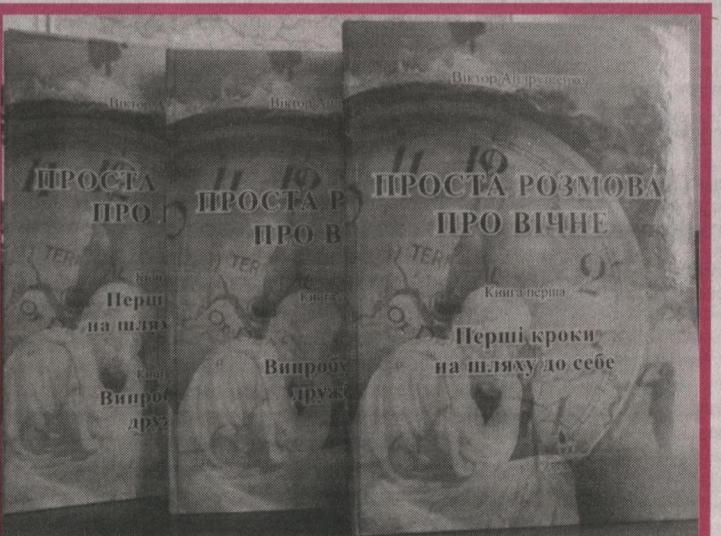
Серед брендів драгоманівського університету – надзвичайно цікаві книги ректора. Щойно відбулась презентація чергової. На цей раз про людей: товаришів, друзів, колег, які зустрічалися на життєвому шляху її автора В.П. Андрушенка – ректора НПУ імені М.П. Драгоманова.

Більшість матеріалу двохтомника присвячено саме НПУ імені М.П. Драгоманова, бо мова іде про команду, університет. Головна проблема, на наш погляд, піднята у книзі, це становлення національної еліти, її участь у державо- і культуротворчих процесах останньої третини ХХ – першої чверті ХXI століття.

Робота виконана з новітніх методологічних підходів в гуманістиці, зокрема біографістики, роль якої помітно посилилась і поглибилася останнім часом. Так званий «портретний метод» в історії, а у двохтомнику частина матеріалу це вже історія, правда, недавня, хоч і є традиційним, проте її завжди цінував читач. В книзі мова іде про особистостей, невіддільних від розвитку новітньої Української державності (президенти, міністри, керівники різних держаних установ та навчальних закладів, громадських організацій та об'єднань), тобто, автор утверджує думку, що історія України вищевказаного періоду невіддільна від характеристики тих людей, які її творили. Автор дає

терними особливостями. У розділі «Тримайте десятку», мова йде про футбольну юність автора, згадано легендарного Валерія Лобановського, тоді футболіста, згодом знаменитого тренера, який на чолі з «Динамо» (Київ) виграв два Кубки володарів кубків європейських країн, Суперкубок УЄФА, срібні медалі чемпіонату Європи, бронзу Олімпіади та інше. Знаменитий тренер у своїх книгах писав про гравців тих зіркових команд, про кожного з них знаходив особливі слова, притаманні лише цьому футbolістові характеристики. Він відгукувався про кожного з них, як зірку, і про зібрання гравців-зірок, які творили команду-зірку.

Віктор Петрович пише про

думці...» «Родом з Білорусі, Володимир Гончаров навчався, жив і працював в Україні, зробив для неї багато добрих справ і навічно залишився в українській землі й у наших серцях. Висока і поряд-

дав стурбованим. Насправді ж він сприймав життя, як великий Божий дар, намагався прожити кожен день з гідністю і принциповістю, прагнув щоденно дарувати людям радість спілкуваннях,

разів як кращий освітянин року згідно з опитування тижневика «Освіта», був лауреатом премії НАН за кращий підручник, дипломант багатьох виставок. З 2018 року у Новомиргороді, де він народився у сім'ї вчителів, є вулиця сім'ї Левшиних.

Чимало місяця у книзі присвячено М.І. Шкілю (1932–2015) ректору, доктору фізико-математичних наук, професору, академіку НАН України, Заслуженому діячу науки і техніки України. «Як мудрі і чесна людина, Микола Іванович давав мені вчасні, точні і тільки конструктивні поріди і пропозиції, – наголошує автор. Микола Іванович Шкіль – керував університетом близько 30 років. Усі свої сили, енергію, талант він віддав студентам,

день, як і вчорини. Автор дас читачеві чітко зрозуміти, що об'єктивне, критичне осмислення змісту, ролі і значення конкретних доктрин, концепцій, ідей, нормативних положень, юридично значущих для освіти, науки та держави загалом дій потребує докладного вивчення біографічних відомостей про науковців, викладачів, політичних і державних діячів тощо.

Акцентування уваги на персоналіях, біографічних моментах ще й досі не сприймається всіма науковцями, чого не скажеш про книгу В.П. Андрущенка. Адже часто доводиться стикатися з традицією, яка тягнеться ще з радянських часів, коли державні органи, наукові установи, освітні (навчальні заклади) ніби живуть своїм власним життям і відрівні від конкретних особистостей, які очолюють означені інституції, або є творцями основоположних правових норм, які лежать в основі їхньої життедіяльності. Було ніби байдуже, хто підписував відповідні документи, хто займав відповідну посаду, ніби то все було об'єктивно зумовлено. Книга «Проста розмова про вічне» побудована на принципово інших підходах. В центрі її характер

є автор Горбачук, який очолює команду НПУ імені М.П. Драгоманова. Першу і головну роль у створенні цієї команди автор відводить голові трудового колективу, голові профспілкового комітету університету, засłużеному професору НПУ імені М.П. Драгоманова В.Т. Горбачуку – «бліскучому ученому і педагогу», прекрасному організатору, товаришу, який «серце і душу віddaє колективу». «Турбується за кожного і для кожного знаходить слово підтримки». «Не хочу образити нікого», – пише автор, – але більш чесної й порядній людини, з якими зводила мене доля, я не зустрічав». Вражуюча за глибиною і точністю оцінка.

I.T. Горбачук очолює профспілкову організацію університету, її профком, отже, також стоїть на чолі команди, громадської, роль якої в умовах побудови громадянського суспільства в Україні, зростає...

Не знаю чому, але коли міні до рук потрапив двотомник В.П. Андрущенка, я розгорнув сторінки саме там, де вміщений матеріал про В.І. Гончарова, доктор філософських наук, професор, заслужений працівник освіти України багаторічного директора Інституту іноземної філології. Усмішка на фото, де ми з ним. Підпис «одно-

ших серцях». Висока і порядна особистість. «Совість університету», – читаємо теплі рядки про колегу. Краще не скажеш. А ще разом з автором, додам, що у В.І. Гончарова для найвищої характеристики когось із друзів було таке незвичне для нас, милозвучне слово: «Так це ж Людина!!!». Такою «Людиною» в оцінці автора, та й багатьох, хто знав цього прекрасного друга і товариша, колегу був В.І. Гончаров.

«Можливо найближчою й надорожчою людиною в університеті був для мене професор Г.І. Волинка», – пише В.П. Андрущенко, – я з болем у серці говорю «Був». Григорій Іванович пішов з життя напередодні свого 65-річчя у розквіті сил і талантів». «А був він цікавим, глибинним і справедливим».

Ця велика, а може, й видална особистість, дарувала всім нам радість буття, філософську мудрість і впевненість у завтрашньому дні. Його висока ерудиція перевопнувала простір, в якому він жив. Його доброзичливість наповнювала наші серця сонячним світлом, яким сяяла його особистість. Вдумливий, повільний у своїх глибинних сумнівах, Григорій Іванович досить часто вигля-

людям радість спілкування».

Після того, як його життя раптово перервалося 17 квітня 2014 року, в університеті згодом за пропозицією ректора Вчена ради присвоїла Студентському науковому товариству ім'я Григорія Волинки, а «30 квітня 2015 року, напередодні його дня народження ми відкрили аудиторію імені Григорія Волинки. Аудиторію пам'яті великого друга ще зі студентських років», – пише В.П. Андрущенко.

Із сторінок до читача всміхається Микола Миколайович Левшин (1950-2015) кандидат педагогічних наук, старший науковий співробітник, завідувач відділу педагогіки і психології вищої освіти Інституту вищої освіти НАПН України, професор кафедри соціальної філософії і філософії освіти НПУ імені М.П. Драгоманова.

Він є одним з розробників першої вітчизняної Концепції змісту математичної освіти для молодших школярів, автором першої в Україні програми з інформатики для початкової школи та відповідного дидактичного комплексу, методики підготовки вчителя початкових класів до її застосування та інших методик. Перемагав 5

загальнодержавні випробування, викладачам, університету.

Інакше, як подвигом, це назвати неможливо. То ж не випадково у день 75-річного ювілею вченого колектив одноголосно обрав його Почесним ректором та Заслуженим професором університету, у якому він працював ще чимало років» (2007-2015).

Підкреслимо, що обрання почесним ректором, вручення довічної перепустки до університету було на той час підкресленням поваги і шані до свого попередника, визнанням його внеску у освіту України та розвиток університету з боку новообраниго ректора В.П. Андрущенка, що стало прикладом для багатьох ректорів України. «Університет – це моя Доля, – цитує М.І. Шкіля Віктор Петрович. – Шануйте його, як власну домівку, дбайте про нього і він виведе вас в люди». Дбаймо і ми всі про наш університет, який, цьогоріч буде відзначити своє 185-річчя від дня заснування.

Богдан
АНДРУСИШИН,
доктор історичних наук,
професор, декан факультету
політології та права, Заслу-
жений діяч науки і техніки
України